

Марія-Софія Бончинська

(13 р., Українсько-португальський освітньо-культурний центр, м. Фару, Португалія)

Рідний край,
Поле, річка,
Синій гай.
Любо стежечкою іти –
Тут живемо я і ти!

Сьогодні моєї України

Багато років наша Україна прагнула забезпечити собі кращий рівень життя, кращу освіту та хороші зарплати. Це все ми могли отримати, підписавши один папір, угоду про асоціацію з Європейським союзом. Вся країна чекала цього моменту, всі українці світу надіялись і мріяли про цей день. Але не так все сталося... У вирішальний час президентом у нашій Україні був Віктор Янукович. Сьогодні це ім'я ми пов'язуємо з великою трагедією 2013 року. З цього зрозуміло, що угода не була підписаною. І тут все розпочалось.

Українські студенти, які так чекали цього дня, були розчаровані, і саме тому перші вийшли на Майдан Незалежності у Києві, щоб показати свій протест. Влада Януковича дуже жорстоко розігнала цих активістів, цих дітей. Після новини про побиття «Беркутом» студентів сколихнулася вся країна. Всі громадяни вийшли на знак протесту проти тих брехунів та негідників, які сиділи на посаді міністрів та депутатів і самого президента. З кожним днем прибувало все більше людей, щоб боротися за гідність українського народу. Вони вимагали зміни влади, а не смерті.

Був організований, окрім того, ще й автомайдан. В деяких містах провели веломайдан серед молоді.

Ніхто не міг подумати, що президент, який був вибраний народом, так його ненавидить. Віктор Янукович дав команду «Беркуту» розігнати та просто побити цих громадян та активістів.

Саме через його наказ загинула «Небесна Сотня». Молодих парубків та дорослих чоловіків, які там стояли за одне, за свою Батьківщину. І зараз у мене просто серце кров'ю обливається, коли ті негідники, команда Януковича, так звана «сім'я» претендує на місце у новій владі.

Пізніше президент та його однодумці при владі просто втекли, їм стало страшно погрожувати такому народу, який може так зорганізуватися. Та сумніваюсь я, що їм було соромно або принаймні вони шкодують про той гріх, що зробили.

Однозначно країна мала велику скорботу за «Небесною Сотнею». Та не лишень Україна, а увесь світ, окрім Росії, у якій і надалі вважали Віктора Януковича легітимним президентом. І не дрімали також і українці за кордо-

ном. Ось, наприклад, наша громада у Португалії була досить активною. Ми також провели майдани, автомайдани, віче, збирали кошти на допомогу та роз'яснювали португальцям ситуацію в Україні.

Через деякий час ситуація в Україні налагодилася. Ми обрали нового легітимного президента, нових міністрів та нову Верховну Раду.

Здавалося, що все погане закінчилось і нічого гіршого вже не може бути. виявилось, що може. Настала війна. Тут уже не було сумнівів, що це пряме вторгнення росіян до України, а саме через Донецьку і Луганську області. Тоді почали створюватись добровольчі батальйони, які б змогли захистити наші кордони. Адже армії як такої у нас не було. По всій Україні усім чоловікам у віці від 18 до 50 років почали надходити повістки до військкомату для того, щоб вони вирушали на схід, на війну. Варто відзначити наших донецьких кіборгів, якими ми всі і особисто я дуже пишаємось, адже вони стоять на захисті важливої для противника точки. У цей час на територіях тимчасово окупованих міст виникли так звані «ДНР» та «ЛНР», які обіцяли дуже багато, збільшення пенсій в декілька разів, збільшення соціальних виплат. Але це все слова. Насправді нічого з того не сталося, лишень ще одна брехня, до якої вже так звикли наші українці.

Щоб підтримати моральний дух наших захисників, багато дітей надсилають свої листи підтримки, малюнки з надією, що коли солдат побачить їх, то зрадіє, і це придасть йому більше сили для захисту нашої держави. Він має знати, що є для кого старатися. Діти хочуть жити у своїй Україні і дякують за його подвиги.

Багато дорослих дуже помиляються щодо дітей, підлітків, як я, наприклад. Всі ви думаєте, що ми не розуміємо, де добро, а де зло і у якій країні ми хочемо жити, під яким прапором. Все зовсім не так. Інколи новини, які показують на телеканалах, ми й насправді мало розуміємо, але після того, як ми побачили смерті, «Беркут», який б'є свій народ, гради, якими стріляють по нас росіяни, і сльози наших матерів, які невгамовно плачуть за померлими, ми починаємо розуміти, що Росія не така, якою ми її уявляли. Краще жити в країні, яка багато пережила, має багату історію та велику кількість розумних людей, яка ніколи не посягала на територію іншої держави, ніж у країні, яка не поважає і загарбує інші території, убиваючи її мешканців.

Без сумніву, я не знаю, як і коли усе закінчиться. За мною лишається тільки вірити, допомагати як можу та молитися за кожного нашого бійця та за кожного померлого на захисті України. Я знаю одне – правда завжди перемагає, а в цій ситуації правда за Україною. Я ніколи не зречуся того, що я українка, тому що цим пишаюся. А за свої злочини перед українським народом Путін понесе велику кару. Вже рік минув, скільки ще потрібно, аби схаменулись. Ту безмежну кров, що проливають. Тих бідних хлопців, яких убивають, ми не забули.

Хоч Майдан вже закінчився,
Та не вмерла тая думка,
Не вмерла наша віра
Та не вмерла рідна Україна

